

OBECNÍ ÚŘAD RADIMĚŘ		Cis. dopor.:
Došlo	18. 03. 2013	Zpracova:
Č.j.:	226/13	Ukl. znak:
Příloha:		

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petra Venclové, Ph.D., ve věci žalobce Ing. A. H., bytem Radiměř, 569 01 Radiměř, proti žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 10.10.2012, č.j. KrÚ 62762/2012,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou proti rozhodnutí správního orgánu doručenu krajskému soudu dne 11.12.2012 napadl žalobce rozhodnutí žalovaného č.j. KrÚ 62762/2012, ze dne 10.10.2012, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí obce Radiměř (dále „správní orgán prvního stupně“) č.j. 495/2012 ze dne 10.9.2012, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí informace ze dne 21.3.2012, a to konkrétně žádost o poskytnutí zvukového záznamu pořízeného na jednání zastupitelstva obce Radiměř ze dne 20.3.2012. Žalobce současně navrhl, aby soud nařídil obci Radiměř jako povinnému subjektu poskytnutí pořízeného zvukového záznamu z jednání zastupitelstva obce Radiměř ze dne 20.3.2012.

Přípustnost žaloby:

Žaloba je přípustná, směřuje proti rozhodnutí správního orgánu a je podána osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/, je podána ve lhůtě dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Žalobní body:

Žalobce tvrdí nezákonnost napadeného rozhodnutí. Namítá rozpor postupu správního orgánu prvního stupně a žalovaného s ustanovením čl. 2 odst. 2 a čl. 17 odst. 1, 2 a 5 Listiny základních práv a svobod, s ustanovením § 2 odst. 1, 2 a 4 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), „*respektive*“, (jak uvádí žalobce), rozpor s ustanovením § 8a zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“).

Žalobce považuje za nerozhodnou tu skutečnost, zda povinný subjekt disponuje, či nedisponuje finančními prostředky k zajištění technického vybavení umožňujícího „vypíání“ chráněných osobních údajů ze zvukového záznamu. Žalovaný totiž za situace, kdy dle jeho názoru žádný zákon poskytnutí takové informace v podobě zvukového záznamu neukládá, odkazuje toliko na technické vybavení dotčeného subjektu či jeho finanční možnost pořízení takového vybavení, a to s poukazem na přiměřenost poskytování informací podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Žalobce považuje uvedenou argumentaci žalovaného za nepřijatelnou.

Žalobce zdůraznil rozdílnost mezi předmětem tohoto soudního řízení a řízení vedeného u nadepsaného krajského soudu pod sp. zn. 52 A 12/2012, v níž bylo rozhodnuto zamítavým rozsudkem č.j. 52 A 12/2012-27 ze dne 30.8.2012, když žalobce zdůraznil, že v této, posléze projednávané věci, nelze zpochybnit existenci požadovaného zvukového záznamu k datu podání správní žaloby.

Žalobce považuje za legitimní požadavek poskytnutí zvukové informace z jednání zastupitelstva obce Radiměř, neboť tento je s to zajistit přezkoumatelnost úkonů postupů při nakládání s veřejnými prostředky, když se jednalo o nakládání s obecním majetkem. Žalobce tak požadované poskytnutí zvukového záznamu vnímá jako prostředek občanské kontroly výkonu veřejné moci. Má tedy za to, že poskytnutí zvukového záznamu by bylo v souladu s ustanovením čl. 17 Listiny základních práv a svobod, naopak nedopadá na něj § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobce namítá, že žalovaným ani správním orgánem prvního stupně nebyl proveden test proporcionality ve vztahu k případné kolizi ústavního práva na ochranu soukromí a práva na informace. Žalobce má za to, že zde převažuje veřejný zájem na transparentním a bezvadným fungováním územní samosprávy, odkazuje se přitom na § 93, § 95 zák. č. 128/2000 Sb., (o obcích) obecní zřízení /dále jen „obecní zřízení“/ a že fyzické osoby zamýšlející účast na majetkoprávních vztazích s obcí, jejichž osobní údaje mohou být zachyceny na zvukovém záznamu, jsou povinny strpět toto zveřejnění v rámci realizace občanské kontroly veřejné moci.

Žalobce vyslovil nesouhlas s právním názorem Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích vysloveným v rozsudku č.j. 52 a 12/2012- 27 ze dne 30.8.2012, zejména s poukazem soudu na tzv. „úřední licenci,“ naopak vyzdvihl použitelnost právní věty č. 2623 v č. 8/2012 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dle odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 8 a 316/2011-47 ze dne 13.3.2012).

Vyjádření žalovaného k žalobě:

Žalovaný setrval na právním názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí s tím, že primárním účelem pořízení zvukového záznamu není kontrola veřejností, nýbrž vnitřní kontrola pořizovatele záznamu. Dále uvedl, že zápis z jednání zastupitelstva obce je veřejnou listinou, tudíž vykazuje presumpci správnosti, není-li prokázán opak. Poukázal na projevenou vstřícnost v tom smyslu, že žalobci umožnil poslech zvukového záznamu, což by bylo lze považovat za poskytnutí informace za současného vypuštění pasáží obsahujících chráněné informace osobní povahy. V souladu s § 12 občanského zákoníku byl zvukový záznam použit k úřednímu účelu, a to na základě zákona k vyhotovení zápisu z jednání zastupitelstva obce. Žalovaný se odkazuje na shora citovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích č.j. 52 a 12/2012- 27 ze dne 30.8.2012. Ohledně žalobní námitky testu proporcionality uvádí, že sám zákonodárce upravil poskytnutí informací osobní povahy v zák. č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, když žalovaný je toho názoru, že s ohledem na absenci poskytnutí souhlasu dotčených fyzických osob nelze poskytnout informace osobní povahy těchto osob se dotýkající. Nelze je přitom poskytnout ani na základě § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Dle žalovaného by bylo diskriminujícím přístupem, pokud by obec, která se dobrovolně rozhodla pro pořizování zvukového záznamu jednání zastupitelstva obce, měla být nucena k vynaložení finančních nákladů na zajištění anonymizace osobních údajů na tomto zvukovém záznamu. Právě v takovém přístupu by pak žalovaný shledával nepřiměřenost ve smyslu ustanovení čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Ohledně žalobní námitky povinnosti osob, které chtějí vystupovat v majetkoprávních vztazích s obcí, se žalovaný odkázal na § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, přičemž neshledává rozumný důvod k tomu, aby byly poskytovány u cit. ustanovení uvedené informace osobní povahy o osobě, s níž je teprve jednáno o vstupu do majetkoprávního vztahu s obcí. Shora uvedený rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 8 A 316/2011-47 ze dne 13.3.2012 dle názoru žalovaného na souzenou věc nedopadá. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Rozhodné okolnosti ze správního spisu:

Písemnou žádostí ze dne 21.3.2012 požádal žalobce obec Radiměř jako povinný subjekt o předání informace, a to poskytnutí zápisu z jednání zastupitelstva obce Radiměř ze dne 20.3.2012 a o poskytnutí zvukového záznamu z tohoto jednání. Sdělením ze dne 3.4.2012 mu bylo dle povinného subjektu vyhověno s tím, že zvukový záznam mu bude poskytnut formou poslechu v uvedený čas a na uvedeném místě.

Písemnou žádostí ze dne 10.4.2012 požádal žalobce s odkazem na svoje předchozí podání ze dne 21.3.2012 obec Radiměř jako povinný subjekt o předání informace – zvukového

záznamu průběhu zasedání zastupitelstva obce Radiměř ze dne 20.3.2012, a to na vhodném médiu tak, aby s informací mohl pracovat, přičemž výslovně uvedl, že umožnění poslechu zvukového záznamu v sídle povinného subjektu k takovému účelu nepostačuje.

Rozhodnutím ze dne 23.4.2012, č.j. 163/2012 bylo rozhodnuto povinným subjektem o neposkytnutí požadované informace. K odvolání žalobce ze dne 2.5.2012 bylo uvedené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně rozhodnutím žalovaného ze dne 14.6.2012, č.j. KrÚ 38676/2012 zrušeno a věc vrácena k novému projednání.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 3.7.2012, č.j. 360/2012 opětovně nebyla poskytnuta požadovaná informace. Žalobce napadl uvedené rozhodnutí odvoláním ze dne 16.7.2012, které bylo rozhodnutím žalovaného č.j. KrÚ 52999/2012 ze dne 27.8.2012 opět zrušeno a věc vrácen k novému projednání.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 10.9.2012, č.j. 495/2012 opětovně nebyla poskytnuta požadovaná informace s tím odůvodněním, že obec pořizuje zvukový záznam pouze ve formě použitelné pro vyhotovení zápisu z jednání zastupitelstva obce a pro ověřovatele zápisu. Podle jednacího řádu je záznam zachován do dalšího jednání zastupitelstva obce. Bylo poukázáno na nízkou kvalitu pořizovaného zvukového záznamu s tím, že anonymizace „vypíáním“ by pro obec představovala investici v řádu několika desítek tisíc Kč. Hlavním podkladem pro zápis je přitom zapisovatelkou pořizovaný ruční zápis.

Žalobce napadl uvedené rozhodnutí odvoláním ze dne 24.9.2012, přičemž odvolací námítky obsahují tvrzení a právní názory pojaté ve shora uvedených žalobních námítkách (rozpor s čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 4, čl. 17 Listiny základních práv a svobod, veřejnost jednání zastupitelstva obce podle § 93 odst.3 obecního zřízení, ochrana principu občanské kontroly výkonu veřejné správy, irelevance finanční náročnosti technického zajištění anonymizace zvukového záznamu).

Odvolání žalobce bylo zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno rozhodnutím žalovaného č.j. KrÚ 62762/2012 ze dne 10.10.2012, které je předmětem soudního přezkumu.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí je vystavěno na těchto důvodech: Předně žalovaný upozornil na absenci zákonné povinnosti pořizování zvukového záznamu z jednání zastupitelstva obce, čímž popírá primární účel záznamu jako prostředku občanské kontroly výkonu veřejné správy. Trvá na tom, že každý, kdo pořizuje záznam z jednání zastupitelstva obce, je povinen chránit osobní údaje na něm zachycené, což není v rozporu s právními názory prezentovanými v rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 8 A 316/2011-47 ze dne 13.3.2012. Odkázal se rovněž na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích, č.j. 52 a 12/2012-27 ze dne 30.8.2012, dle kterého: „*Pokud však povinný subjekt nedisponuje takovými technickými prostředky, pomocí kterých by zvukový záznam anonymizoval, tedy zbavil chráněných informací, nezbyvá mu nic jiného, než neposkytnout zvukový záznam jako celek.*“ Doplnil přitom, že poskytnutí požadované informace by nutně ve smyslu § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím znamenalo zveřejnění informace obsahující chráněné osobní údaje. Má-li přitom žalobce zájem na zjištění totožnosti osob, které projevíly

zájem o koupi obecních pozemků, může využít potupu podle § 16 odst. 2 písm.e) obecního zřízení. K argumentaci správního orgánu prvního stupně ohledně finanční náročnosti zajištění anonymizace zdůraznil, že žádný právní předpis povinnost pořizovat zvukový záznam z jednání zastupitelstva obce neukládá, tudíž je evidentní, že zákonodárce považoval stávající kontrolu výkonu veřejné správy ze strany občanů za dostatečnou. Právní řád přitom žalobci a jiným občanům poskytuje dostatečné dostupné prostředky kontroly výkonu veřejné moci, nahlížením do klíčových dokumentů obce, účastí a vyjadřováním se na jednání zastupitelstva obce, podáváním návrhů, připomínek a podnětů apod.

Posouzení důvodnosti žaloby:

Krajský soud předně konstatuje, že v obdobném skutkovém případě, v němž vystupoval žalobce v témže procesním postavení, již vyjádřil svůj právní názor na věc, a to ve shora uvedeném rozsudku č.j. 52 a 12/2012-27 ze dne 30.8.2012. S ohledem na skutečnost, že žalovaný z tohoto rozsudku plně čerpal při posouzení případu a s ohledem na to, že obsah žalobních námitek byl již vyjádřen v podaných odvolacích námitkách, s nimiž se žalovaný dle názoru soudu řádně vypořádal, ztotožňuje se krajský soud co do odůvodnění tohoto rozsudku s odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí. (V případě drobných odchylek, tj. jestliže krajský soud se zcela neztotožní s tím, jak se odvolací orgán vypořádal s odvolacími námitkami, může pouze korigovat právní názor, o který se opírá žalované rozhodnutí - viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Afs 51/2007-87 ze dne 28.7.2009).

Krajský soud tak znovu vyslovuje a upřesňuje tyto stěžejní právní názory:

Jednání zastupitelstva obce je veřejné, jak stanoví znění § 93 odst. 3 obecního zřízení. Z této skutečnosti je třeba dovozovat fakt, že se jej může zúčastnit kdokoliv. Požádá-li někdo o slovo, musí v důsledku veřejnosti a otevřenosti jednání počítat s tím, že jeho projev bude předmětem zápisu z jednání zastupitelstva či dokonce nahrávky jakékoliv osoby, jak vyplývá z právní věty č. 246/2011 Sbírký rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, vytvořené podle rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 8 a 316/2011-47 ze dne 13.3.2012, jehož se žalobce dovolával: „*Jednání zastupitelstva obce je podle § 93 odst. 3 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), veřejné, což se týká všeho, co se v průběhu tohoto zasedání odehraje, tedy včetně případných proslovů či jiných projevů soukromých osob, tedy těch, které nejsou členy zastupitelstva obce a ani jinak nejsou spojeny s fungováním obecní samosprávy. Každý je oprávněn pořizovat si pro své účely zvukový záznam zasedání zastupitelstva obce, a to včetně proslovů či jiných projevů soukromých osob, neboť nemají charakter projevů osobní povahy. Pokud by i přesto některá ze soukromých osob měla za to, že pořizováním zvukového záznamu jejího vystoupení v rámci zasedání zastupitelstva obce jsou dotčena její osobnostní práva, může se ochrany těchto práv domáhat jen cestou žaloby k soudu ve věcech občanskoprávních, neboť řešení takového sporu náleží výhradně do působnosti a pravomoci soudu.*“ Veřejnost jednání zastupitelstva obce však nelze zaměňovat s neomezenou možností šíření jakýchkoliv záznamů z tohoto jednání, které by obsahovaly chráněné osobní údaje.

Dle § 96 obecního zřízení zastupitelstvo obce vydá jednací řád, v němž stanoví podrobnosti o jednání zastupitelstva obce. Dle § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení má občan obce, který dosáhl věku 18 let, právo nahlížet do usnesení a zápisů z jednání zastupitelstva obce a pořizovat si z nich výpisy. Dle rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zvukový

záznam zpracováván pouze ve formě využitelné pro vyhotovení zápisu z jednání zastupitelstva obce. Je zřejmé, že je nutné rozlišovat zápis z jednání zastupitelstva a zvukový záznam z jednání zastupitelstva, na jehož základě je zápis pořizován. Žalovaný má pravdu v tom, že zákon striktně nenařizuje, jak má zápis z jednání zastupitelstva vypadat. Jisté je, že nemusí jít o přímo doslovný přepis jednání. Není ani povinnost pořizovat zvukový záznam – v tomto případě si však obec Radiměř zadala do jednacího řádu zastupitelstva povinnost zvukový záznam pořizovat, a to jako podklad pro zhotovení zápisu z jednání. I způsob, jakým pak „přepíše“ zvukový záznam do textové podoby, je věcí zastupitelstva – ani zde není zákonná povinnost doslovného přepisu. Pokud by byl jednacím řádem stanoven způsob přepisu zvukového záznamu a v konkrétním případě by bylo postupováno v rozporu s takto stanoveným způsobem, nebude se však jednat o nezákonnost, ale „jen“ o porušení jednacího řádu jako vnitřního dokumentu zastupitelstva, který má navíc sloužit jako pomůcka k vyřešení některých procedurálních pravidel pro jednání zastupitelstva [bližze viz *Josef Vedral, Luboš Váňa, Jan Břeň, Stanislav Pšenička Zákon o obcích (obecní zřízení)*, 1. vydání, Praha 2008, str. 512, 513]. Pokud by přepis byl doslovný a obsahoval i informace, kterým je třeba poskytovat ochranu dle zákona o ochraně osobních údajů, má dle § 16 odst. 2 zákona o obcích občan obce, který dosáhl věku 18 let, právo nahlížet do takového zápisu z jednání obce bez omezení a tedy má i možnost, pokud v zápise jsou, dostat se i k informacím, které by jinak povinný subjekt byl povinen poskytnout jen způsobem předvídaným zákonem o ochraně osobních údajů – zápis z jednání by totiž byl v podstatě totožný se zvukovým záznamem z jednání.). Obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 79/2006 – 58 ze dne 27.6.2007: „*Zákon o obcích tak tyto osoby opravňuje k nahlížení do úplné a originální podoby zápisů ze zasedání zastupitelstva obce. V tomto ohledu představuje zákon o obcích lex specialis k zákonu č. 106/1999 Sb. a povinný subjekt nemůže ze zápisu ze zasedání zastupitelstva vyloučit žádnou informaci, tedy ani případné informace ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 nebo 2 písm. a) a c) zákona č. 106/1999 Sb., jestliže žádost o poskytnutí informací podává občan obce, jak tomu bylo v posuzovaném případě.*“

Pokud však přepis doslovný není, má žadatel možnost se dostat ke zvukovému záznamu pouze pomocí institutu žádosti o poskytnutí informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím, kde však již, a to pro všechny osoby bez výjimky, platí (narozdíl od § 16 obecního zřízení, který dává možnost neomezeně – tedy bez anonymizace citlivých údajů - nahlédnout do zápisu jen zde stanoveným osobám), že poskytnutí takové informace musí být v souladu se zákonem o svobodném přístupu k informacím. Tvrzení žalobce, že není důvod poskytovat ochranu citlivým informacím, které o sobě projeví osoby účastníci se veřejného zasedání zastupitelstva, neboť tam jsou dobrovolně a jsou srozuměny s veřejností tohoto jednání, je třeba odmítnout jako nepřijatelné, neboť je třeba mít na paměti, že takoví lidé se účastní jednání za účelem využití svého práva dle § 16 odst. 2 písm. c) obecního zřízení, nikoli proto, aby byly shromažďovány a dále neomezeně poskytovány či neomezeně zveřejňovány informace týkající se jejich osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí a osobní údaje.

Dle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Obecná právní úprava ochrany osobnosti je vyjádřena v § 12 občanského zákoníku, dle které písemnosti osobní povahy, podobizny, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkající se fyzické osoby nebo jejich projevů osobní povahy smějí být pořizeny nebo použity jen s jejím svolením

Dle § 12 odst. 2 občanského zákoníku svolení není třeba, použijí-li se písemnosti osobní povahy, podobizny, obrazové snímky nebo obrazové a zvukové záznamy k účelům úředním na základě zákona.

Dle § 5 odst. 2 věty první zákona o ochraně osobních údajů, lze zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů.

Dle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, se osobním údajem rozumí jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.

Dle § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, se zpracováním osobních údajů rozumí jakákoliv operace nebo soustava operací, které správce nebo zpracovatel systematicky provádějí s osobními údaji, a to automatizovaně nebo jinými prostředky. Zpracováním osobních údajů se rozumí zejména shromažďování, ukládání na nosiče informací, zpřístupňování, úprava nebo pozměňování, vyhledávání, používání, předávání, šíření, zveřejňování, uchovávání, výměna, třídění nebo kombinování, blokování a likvidace.

Ze shora uvedeného vyplývá, že povinný subjekt využívá zvukového záznamu k následnému zpracování pro zápis z jednání zastupitelstva, jedná se tedy o zpracování údajů na základě tzv. „úřední licence“ ve smyslu § 12 odst. 2 občanského zákoníku, kdy lze pořizovat a používat získané informace bez souhlasu dotčených osob k účelům úředním na základě zákona. Povinný subjekt však může užívat takto získané informace právě a jen v intencích zmíněné úřední licence, tedy pouze za účelem zpracování zápisu, nikoli k dalšímu rozšiřování. V případě žádosti o poskytnutí zvukového záznamu je pak povinný subjekt povinen chránit zaznamenané osobní údaje či projevy osobní povahy a v případě, že nemá souhlas subjektu takových údajů s rozšiřováním záznamu, není oprávněn takové údaje poskytnout. Jak již bylo uvedeno výše, samotná účast těchto osob nelze být považován za automatický souhlas. Bylo by jistě vhodné, v případech, kdy lze zjistit a zpětně dohledat osoby z řad veřejnosti účastníci se daného zasedání, ověřit, zda udělí souhlas s poskytnutím svých osobních údajů. Ovšem vzhledem k tomu, že zasedání se může účastnit kdokoli a není povinností zjišťovat totožnost, ani se konkrétně takové osoby nevyjmenovávají v zápisech o jednání, pouze se do zápisu uvede, že se jednání zúčastnily osoby z řad veřejnosti, popř. jejich počet, byla by dle názoru soudu povinnost povinného subjektu zpětně dohledávat tyto osoby nad rámec jeho povinností.

V tom případě je pak třeba osobní údaje a další chráněné informace ze zvukového záznamu odstranit („vypípat,“ jak uvedl žalovaný ve svém vyjádření k žalobě). Pokud však povinný subjekt nedisponuje takovými technickými prostředky, pomocí kterých by zvukový záznam anonymizoval, tedy zbavil chráněných informací, nezbyvá mu nic jiného, než

neposkytnout zvukový záznam jako celek. K informaci o otázkách, které byly předmětem jednání zastupitelstva slouží totiž právě zápis z jednání zastupitelstva obce, jak předpokládá zákonodárce a jak správně argumentoval žalovaný, přičemž je třeba si uvědomit, že povinný subjekt není povinen poskytovat jakýkoliv dokument, z něž konkrétní požadovaná informace může vyplývat, zejména není povinen poskytovat podklady, z kterých vytváří kvalifikovaný dokument obsahující informaci - v tomto případě zákonodárcem požadovaný zápis z jednání zastupitelstva obce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 68/2008 – 60 ze dne 21. 5. 2009: „Zákonem č. 61/2006 Sb., předně byla do zákona o svobodném přístupu k informacím vtělena definice pojmu informace. Dle § 3 odst. 3 tohoto zákona se tak informace pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.“ „Dle názoru Nejvyššího správního soudu dikci „dokument (část jeho obsahu) na jakémkoli nosiči“ nelze zaměňovat s „jakýmkoli“ dokumentem.“). Krajský soud proto neshledal důvodným ani žalobní tvrzení žalobce o rozporu s čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, podle kterého jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti, přičemž podmínky a provedení stanoví zákon. Za případnou považuje rovněž argumentaci žalovaného, který je toho právního názoru, že úprava je dostatečně provedena přímo zákonodárcem zejména v obecním zřízení. V návaznosti na uvedené je tak jako nedůvodná vyhodnocena argumentace žalobce o rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a § 2 odst. 1, 2, 4 správního řádu, neboť krajský soud má za to, že veřejná moc je v tomto případě uskutečňována na základě, způsobem a v mezích zákona, a to obecního zřízení, zákona o svobodném přístupu k informacím a zákona o ochraně utajovaných skutečností.

Jelikož soud neshledal žalobní body důvodnými, neshledal tedy, že by žalované rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla nezákonná a zároveň krajský soud v rozhodnutích nenalezl vady, ke kterým by musel přihlížet z úřední povinnosti, žalobu zamítl dle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou.

Náklady řízení:

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo soud nepřiznal, když mu dle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost **ve lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 13.února 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová